

Reactie van 8 april 2024

Beste Jasmijn,

Fijn dat je me in de gelegenheid stelt mijn reactie te geven, want ik moet helaas constateren dat de tekst zoals je me die nu voorlegt de indruk wekt alsof mijn meldpunt uit de lucht kwam vallen. Dat is zeer zeker niet het geval. Zie voor de rechtmatigheid, maar ook voor het behoud van een gezonde balans tussen politici en de schrijvende pers bijgaand artikel uit Elsevier Weekblad.

Kort en goed heb ik Dohmen (evenals de hoofdredacteuren van de NRC en de uitgever van "de vriendenreünie") vóórdat hij over mij schreef erop gewezen dat zijn publicaties evidente onjuistheden bevatte. Ik heb hem op zijn journalistieke plicht gewezen geen onwaarheden te publiceren.

En dat hij heeft hij overduidelijk wél gedaan. Uit de reacties op mijn website is me gebleken dat dat diverse malen heeft plaatsgevonden. Mij is gebleken dat mensen die hier mee te maken hebben, angstig zijn hier tegen op te treden, omdat gelijk hebben en krijgen niet altijd synchroon loopt. Daarenboven gaan mensen een strijd over gepubliceerde onwaarheden bijna altijd niet aan, vanwege het "Streisand effect", omdat de berichtgeving dan zich steeds weer herhaalt en omdat journalisten elkaar de hand boven het hoofd lijken te houden door steeds 'hun waarheid' te vertellen en in de praktijk degene die zij beschuldigen met nog meer volhardendheid zwart maken. Als u schrijft over de bedreigingen en de onwaarheden die bericht worden over de journalist, in mijn casus Dohmen, dan is duidelijk dat de journalist beter beschermd wordt dan de politicus. De politicus heeft dan ook nog te maken met uitspraken van het Europees hof die heeft geduid dat de politicus een meer dan gemiddeld incasseringsvermogen moet hebben.

Dohmen beschuldigde mij van hoerenloperij met dienstauto. Hij gaf aan hoe hij aan bewijsvoering was gekomen in zijn boek. Al degenen die hij noemde hebben verklaard en zijn bereid voor de rechter te getuigen dat hij dit uit zijn duim heeft gezogen. Toen ik hem daarop wees, zwakte hij zijn standpunt af, verwijderde mijn naam en formuleerde dat een van de gedeputeerden deze hoerenloperij had bedreven in een periode die uit zijn boek goed in tijd te determineren was. Meerdere gedeputeerden uit die tijd zijn inmiddels overleden. Ik vond en vind het onheus dat als hij zegt te kunnen bewijzen dat ik de betreffende persoon was, hij vervolgens daarvoor een groep aanspreekt, waar meerdere mensen van zijn overleden. Via mijn rug worden anderen daarop aangekeken. Ik heb daarop gereageerd dat als hij een vent is, hij geen doden daarop moet aanspreken maar mij in persoon en dat ik hem dan voor de rechter zou dagen.

Toch bleef hij volharden en publiceerde in de vorm zoals zojuist beschreven. Een gewaarschuwd mens telt voor twee en hij, zijn hoofdredacteuren alsook de uitgever van het boek zijn meerdere malen geweest op mijn aangekondigde reactie. Het land valt over me heen en de vriendenrepubliek van onderzoeksjournalisten spreekt van onheus bejegenen van een journalist en spreekt schande over mijn handelen om een onderzoeksjournalist aan te pakken.

Ik leg mijn casus volledig gedocumenteerd voor aan de ethicus van de Limburger. Ik leg

mijn casus volledig gedocumenteerd voor aan de Raad voor de journalistiek. Ik leg hetzelfde dossier voor aan de integriteitscommissie van de provincie Limburg. Dohmen vlucht en durft de discussie in de Raad voor de Journalistiek niet aan. Een man een man een woord een woord. Dat geldt niet voor Dohmen.

De reacties kunt u lezen in de bijlagen. In een gesprek met gouverneur Roemer, waar ik juridische steun gevraagd hen vanwege het feit dat de aanklacht van Dohmen zich richtte op zaken in diensttijd, meldde hij me dat ik de discussie toch al gewonnen had omdat Dohmen zich op geen enkele wijze heeft durven te verdedigen, tegen laster. Uw opmerking dat de gouverneur tegen een meldpunt was komt uit de tijd dat hij nog niet op de hoogte was van de praktijken van Dohmen in mijn situatie. Er waren technische redenen waarom de provincie geen beroep kon doen op de verzekering voor gedeputeerden. We kwamen tot de conclusie dat een journalist iets kan roepen, dat hij ervoor kan kiezen om zich niet te verdedigen op mijn bewijs tot leugenachtig gedrag en dat ik daarmee vogelvrij verklaard word.

Ik heb de gouverneur gevraagd deze casus voor te leggen aan het ministerie van BZK met als onderliggende vraag, hoe kun je voorkomen en/of bestrijden dat schuinsmarcheerders als Dohmen ertoe bijdragen dat bestuurders en politici niet ongemotiveerd in een kwaad daglicht gesteld worden. En als Dohmen dan denkt dat hij gelijk heeft, dat hij dan niet zonder enige verantwoording naar publiek en 'aangeklaagde' als onderzoeksjournalist ook nog geprezen wordt door mensen in zijn omgeving. Ook bij het grote publiek blijven zaken hangen, waarvoor geen bewijs wordt geleverd. Als de term persvrijheid dan de panacee voor alles is, dan voel ik mij in alle opzichten verlaten van redelijkheid en billijkheid. En u lijkt daarbij nog een extra duit in het zakje te willen doen.....

Kortom, Dohmen liegt en bedriegt, zijn omgeving beschermt hem en ook jullie als organisatie dreigt dat nog een keertje over te gaan doen. Mijn advies is dan ook loop deze schreeuwende onderzoeksjournalist nu niet zonder kritische noot achterna. Durf te schrijven wat ik ook zei: ik ben voor goede onderzoeksjournalistiek maar -laat ik het algemeen houden- ook doorgewinterde journalisten kunnen fouten maken en er moet ook een weg zijn om ook die zichtbaar te maken. Niet alles moet met persvrijheid opgelost kunnen worden, ook de journalist moet net als de bestuurder/politicus objectief beoordeeld kunnen worden om uitwassen te voorkomen., liefst zonder dat alle juridische kosten en alle persoonlijke ellende uiteindelijk terecht komen bij de ten onrechte beschuldigde. Echter de journalist Dohmen durfde met mij de strijd niet aan, gewoon omdat hij loog en bedroog! En ik waarschuwde hem van te voren voor de gevolgen en dat kan een scherp vervolg krijgen als u mijn bijdrage in het debat daarbij negeert.

Met vriendelijke groet,
Ger Driessen